

1. Op de keien.

Lente 2018, de mooiste en warmste sinds het begin van de waarnemingen, had als nadeel een koppige noordoostenwind, die mij feilloos allergie bezorgt. 't Gesnuif begon mijn vriendin te irriteren, ze wilde dat ik op de bank ging slapen. Voordeel was dat ik 's ochtends de tattoo op haar schouder niet meer hoefde te zien, die me begon te vervelen.

Business en management, studeerde ze. Zelf voelde ik weerzin tegen een wereld die door bedrijven werd geregeerd, waarin het leven schade opliep, de poëzie werd uitgevlakt. De zin be kroop me om me aan de dubieuze voorspoed te onttrekken. Bovendien strookte haar streven niet met mijn vrouwbeeld. Het pronkstuk van de natuur, hoe zou dat mee willen werken aan ecocide ? Elke dag stierven diersoorten uit, kwamen er nutteloze voorwerpen bij... Toen de vrouw in de voetsporen van de man begon te treden, wist ik dat de wereld verloren was.

Ze lachte me uit. 'Wat zouden wij dán moeten, volgens jou ?'

'Het bestaan terugbrengen in de juiste bedding.'

'Hoe ?'

'Dat weet je heus wel. Minder materialisme. Je ziet toch hoe alles uit de hand aan het lopen is.'

'Zalig zij die lak aan het leven hebben.'

'Begint je studie daarmee, met die kreet ?'

‘Ik spreek over degenen die voor elkaar hebben gemaakt wat jij als vanzelfsprekend beschouwt. Wees blij dat je in deze tijd geboren bent. Het is pas nú dat het leven iets voorstelt. Het verleden was een en al misère. Als de mens de natuur niet had leren beheersen, betekende het bestaan niks !’

Mocht zo zijn. Of het mij als geluk of ongeluk had getroffen het leven te verheerlijken, zou ik gaan uitvinden. Met ons ging het in ieder geval niet meer. Kort daarop gaf ze me te verstaan dat ik mijn boeltje kon pakken.

‘Waarom ?’ vroeg ik, uit nieuwsgierigheid, want ik had me al lang in het onvermijdelijke geschikt.

‘Er zit geen toekomst in jou !’

Bepalend voor haar besluit was ongetwijfeld geweest dat ik van de toneelschool was gestuurd, waar ik te introvert was bevonden om acteur te worden. Rouwig kon ik daar niet om zijn. Door aan die opleiding te beginnen had ik slechts tijd willen winnen, om na te kunnen denken over wat ik nou precies wilde. Overwegingen die minder met carrière dan met manier van leven te maken hadden. Ik was me bewust iets over me te hebben dat zich buiten elk kengebied bevond, dat niet voor uitleg vatbaar was, alleen in mijn innerlijk bestond. Iets dat puur wilde blijven. Als ik om me heen keek zag ik de mens opgesloten in het paradijs dat hij zelf had gecreëerd. Vol fenomenale machines, geavanceerde apparaten, briljante uitvindingen, maar toch op de een of

andere manier armzalig. Alsof hij verloren liep in zijn eigen schepping. Ik wilde me met mijn oorspronkelijke rijkdom bezig houden.

2. *Een veld vol dwazen.*

Studentenleven passé, relatie op de klippen, en op straat. Onmogelijk dingen in dezelfde constellatie terug te brengen. Oude delen pasten niet meer. Ik moest door, zonder de vertrouwde zekerheden... Eerste nacht sliep ik in een hostel, daarna volgde een zoektocht naar onderkomen. Woonruimte was schaars. Huisjesmelkers woekerden met huren waarmee je een hypotheek zou kunnen aflossen. Buggerio`s !...

Term die ik zelf heb gemunt. Mijn benaming voor inhalige, nooit genoeg hebbende graaiers, en voor hufters in het algemeen.

Kraakpanden lagen me niet en terug naar ouders was uitgesloten. In een advertentie zag ik een tuinhuisje te koop. Ergens op een volkstuin aan de noordkant van de stad. Duizend euro. Ongeveer wat over was van mijn studielening. Ik belde en sprak af in de kantine van het verenigingsgebouw.

Het complex lag tegen een welig begroeide, voormalige rivierdijk, een strook natuur die wonderwel bij de stadsuitbreiding gespaard was gebleven. Getaande tronies zaten aan een tafel te zuipen. Ik stelde me voor en bleek tegenover het voltallig bestuur te staan. Een van hen, de voorzitter, droeg een arm in een mitella en had een gehechte bovenlip waaruit bloed sijpelde. Zijn maten sloofden zich uit om hem aan het lachen te maken, de hechting te doen scheuren. Ik stond er bedremmeld bij,

temidden van lachsalvo's, tot ergens in een hoek iemand een vinger opstak.

'n Gedrongen man, type maffiabaas.

'Cor,' stelde hij zich voor.

'Arno.'

'Verkouden ?'

'Allergie. Komt door de noordooster.'

'Al weken geen regen. Alles verdort.'

'Vroeger werd me geleerd, Nederland is het land van de zuidwestenwind...'

'Het is maar het beste om op school niet op te letten. En dat is precies wat ik gedaan heb,' grinnikte hij.

We togen richting tuinhuis. Staken een uitgestrekt terrein over, verdeeld in percelen, omheind door populieren, esdoorns, acacia's. Her en der snorden benzinepompen, bruisten sproeiers in sierlijke bogen. Het huisje bevond zich ergens achterin.

'Hoi !' groette een kwibus.

'Sta je weer met je handen in je zakken ?' reageerde Cor.

'Wah moe'k dan ? Tegen unne paal aon gaon hangen ?'

Pittoresk, zo'n halve zool. Overal zag ik achterlijke types, als in 'De Kruisdraging' van Jeroen Bosch. De Grote Transitie, waar ik in mijn inleiding over repte, was hier duidelijk nog niet op gang. Alles was eerder retro.

Het huisje werd aan het zicht onttrokken door forsythiahagen, waarvan twijgen tot aan de grond

overhingen. Tussen pijnbomen was een dak zichtbaar. Het geheel deed oosters aan.

‘Zoals je ziet ligt het nogal verscholen,’ zei Cor, hek naar een pad van ongelijke tegels opduwend.

Een prachtplek ! Deed me denken aan het verblijf van dichters als Ryokan en Basho. Het geheel bleek in goede staat, de beschikbare ruimte was aanvaardbaar. Het interieur bevatte een tafel, twee stoelen, een gasstel, en nog een en ander.

‘Je mag alles houden,’ zei Cor. ‘Achter in het hok ligt gereedschap, en via een zonnepaneeltje heb je stroom.’

Hij vertelde niet waarom hij ermee ophield. Uit vrees dat hij zich zou bedenken, vroeg ik er ook niet naar. Ik was gered en voelde me opgetogen. Een kluizenaar die een bespiegelend leven ging leiden op een veld vol dwazen.

